

“No vull trobar la meva filla per no destrossar-li la vida”

“No vaig poder veure mai la Maria, ni viva ni suposadament morta, ni tampoc ens van lliurar un cadàver per enterrar-lo”

“Vull explicar el meu testimoni pel benestar de fer-ho i perquè la gent sàpiga que a les clíniques es robaven nens”

Mariona Camarillas, la mare de Cassà de la Selva que denuncia que li van robar una filla.

Quan començaven a sortir casos de nens robats vaig pensar que m'havia passat el mateix

Marc Salgas - Cassà de la Selva

El 20 de juny del 1974, Mariona Camarillas, veïna de Cassà de la Selva, va tenir el primer dels seus quatre fills, Maria Sayeras Camarillas, a la clínica Aliança de Girona. Li van dir que la nena havia nascut amb un problema al cor i al cap d'unes hores, que s'havia mort. No la va poder veure ni li van lliurar un cadàver per enterrar-la al nínxol familiar. La van enterrar, suposadament, a la fossa comuna del cementiri vell de Girona, on casualment reposen les restes d'un germà del seu avi matern, Joan Teixidó Casadevall, executat durant la postguerra. El seu cas segueix el mateix patró que el d'altres testimonis que han denunciat el robatori de nadons durant el tardo-franquisme.

Com va ser el seu embaràs?

Vaig quedar embarassada el 1973 i tota la gestació va ser normal. Tenia el meu ginecòleg per molt bon metge. En el part hi havia el meu marit i la meva mare. Em van adormir tota i l'últim que recordo és demanar que tanquessin la finestra perquè tenia molta fred. Quan la nena va néixer ja no hi havia ningú de la família al quiròfan. Un cop a l'habitació em van dir que la nena estava molt malament i que segurament es moriria. No la vaig poder veure mai, ni viva ni suposadament morta. Al meu marit sí que li van ensenyar una criatura en una incubadora. Jo no vaig acabar de processar el que estava passant perquè no estava desperta del tot. I l'endemà me'n vaig anar cap a casa sense la meva filla.

Li van donar alguna explicació?

Només que la nena tenia un problema de cor, però res més. No ens van entregar cap cadàver, i la van enterrar suposadament a la fossa comuna del cementiri vell de Girona, tot i que nosaltres teníem un nínxol al cementiri de Cassà.

Algú de la família va anar al cementiri?

La meva mare i la meva sogra hi van anar, però no recordo res del que em van explicar perquè no hi vaig parar atenció. Estava trasbalsada i no volia saber res. No penses ni en nínxols ni en cementiris ni res. Només a tornar a casa i recuperar, entre cometes, la normalitat. A casa el primer que vaig fer va ser desmuntar l'habitació de la nena. Estava empenyada amb la vida i no suportava tenir l'habitació muntada sense que ella hi fos.

En quin moment comença a pensar que la seva filla hauria estat robada?

A còpia de temps. El 1975 vaig tenir el meu segon fill i encara en vaig tenir dos més força seguits. Llavors tot van ser alegries i el meu cap no estava per pensar en això, però quan es va començar a parlar de casos de nens robats de seguida vaig pensar que em podria haver passat el mateix. A més, tots eren casos de la clínica Aliança. El meu marit és més reticent perquè ell va veure una nena en una incubadora, però ni la va tocar. Com podem saber que realment era la nostra filla?

Li agradaria conèixer-la?

No la vull trobar perquè no vull destrossar-li la vida. En faria prou sabent que està viva. Ara tindria 51 anys i potser tindria fills i nets. Conèixer-la seria un xoc per a la seva família i potser per a la meva, tot i que tant el meu marit com els meus fills sí que ho voldrien. Potser si sabés que està viva el cervell em funcionaria d'una altra manera i jo també en tindria, de ganes.

Com s'explica el que li va passar?

No m'ho explico. Abans es tenien els fills molt joves i la gent tenia menys estudis. Confiaves en el metge, però les monges eren dolentes. Ara, en canvi, si tens un fill que mor i no te'l deixen veure ni t'entreguen un cadàver, muntaries un ciri a l'hospital. Però abans confiaves en aquesta gent.

La resta dels seus embarassos i parts van anar bé?

Sense cap problema. Vaig canviar de ginecòleg per un de la Clínica Girona que tenia molt de prestigi. Potser teníem por que ens tornés a passar el mateix. El part del segon fill me'l van provocar per anar més tranquils pel que se suposava que ens havia passat. La resta de parts van ser espontanis.

Per què s'ha decidit a explicar el seu testimoni?

Per quedar-me amb el benestar de fer-ho. Potser no aconseguirem res però, com a mínim, la gent sabrà què passava i no caurà en l'oblit. A més, de la mateixa manera que estan remonent fosses comunes per trobar represaliats republicans, cosa que em sembla perfecta, l'administració també s'hauria de posar en aquest tema perquè l'Estat és el vertader culpable de tot això, no pas les mares que vam parir.

Publicat a: El Punt, 9 de gener de 2026

Fons del document: <https://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2610414-no-vull-trobar-la-meva-filla-per-no-destrossar-li-la-vida.html>